

Diny Weststrate: „De eerste keer op school keek ik heel schuw om me heen, bang dat ik bekenden tegen zou komen.”

Formulieren invullen was probleem

LAAGGELETTERDHEID | DINY GING TERUG NAAR SCHOOL KAPELLE

Lezen en schrijven was voor Diny Weststrate jarenlang een probleem. Op haar 45e nam ze een radicale stap. „Ik besloot terug te gaan naar school.”

ROLF BOSBOOM

Het aanbod voor een hogere functie bleek uiteindelijk het breekpunt. Diny Weststrate werkte al geruime tijd als montagemedewerkster bij Hapro, producent van zonnepanelen en autodakkoffers in Kapelle. „Mijn baas vroeg of ik kwaliteitscontroleur wilde worden. Dat wilde ik graag, maar dat betekende ook dat ik formulieren moest gaan invullen. Dat was voor mij een probleem. Bovendien was de computer in opkomst.”

Niemand op haar werk wist dat ze moeite had met lezen en schrijven. Ook op de jeu-de-boulesvereniging, waarvan ze al 25 jaar lid was, viel het niet op. „Ik kon mijn naam invullen en mijn score. Dat was genoeg”, zegt Diny.

Haar laaggeletterdheid ontstond bijna ongemerkt. „Ik heb lagere beroepsopleiding gedaan. Daar keken ze vooral naar wat je kan. Ik was goed met mijn handen. De theorievakken werden een beetje op een zijspoor gezet. Dat vond ik eigenlijk wel prettig.”

Maar daardoor werd ze het lezen en schrijven nooit goed machtig. „Ik was dat gewend. Als ik hulp nodig had, stapte ik naar mijn ouders of naar mijn zus. Dat was zo'n automatisme geworden.”

De terugkeer naar school was spannend. „De eerste keer keek ik heel schuw om me heen, bang dat ik bekenden tegen zou komen. Maar toen ik er eenmaal was, viel de angst weg. Dan blijkt je ook niet zeker alleen te zijn. We waren met zijn achten.”

Vijf jaar lang ging ze elke maandagmiddag naar school. Ze besloot het op haar werk te vertellen. „Mensen vragen toch: waar ben je? Dan kun je óf eromheen draaien óf jezelf voor de leeuwen gooien. Ik heb het gewoon gezegd: ik ben opnieuw aan het leren. Ik ben blij dat ik dat heb gedaan. Iedereen reageerde ook heel positief.”

Laaggeletterdheid is wijder verspreid dan gedacht. Alleen in Zeeland gaat het, naar schatting, om tienduizenden mensen. „Zo veel mensen, hoe bestaat het!”, zegt Diny. „En het is ontzaggelijk moeilijk om ze op te sporen. Mensen lopen er nu eenmaal niet mee te koop.”

Dat is ook de reden waarom ze een van de 'taalambassadeurs' voor Zeeland is geworden. „Ik ga op pad, vertel mijn verhaal en moedig mensen aan dat verhaal ook weer door te vertellen. Mijn hoop is dat het aanslaat en dat het mensen die laaggeletterd zijn stimuleert om ook de stap te zetten en weer naar school te gaan.”

Met andere taalambassadeurs let ze ook op helder taalgebruik. „We zijn nu de websites van de gemeenten aan het bekijken. Daar staan toch veel teksten op die voor veel mensen moeilijk zijn om te lezen. Dan staat er bijvoorbeeld 'de lantaarn is defect'. Waarom niet gewoon 'kapot'?”